

D. UMBERT

OLÍMPIC CIRCUS

El prat, l'altre test. L'entrada internacional a Barcelona per via aèria ja fa una altra cara. S'ha estrenat l'obra de Bofill que dignifica l'aeroport del Prat i hi haurà un anyet de coll per descobrir-ne els defectes. De moment, la síndrome dels degoters i els inconvenients d'alguns materials poc resistents ja ha posat l'ai al cor de més d'un pessimista, que després d'anys somniant una reforma no acaba de veure clara la que s'ha fet.

RAFA GIL

Més música que esport. Barcelona Promoció, l'empresa que explota les instal·lacions esportives de la ciutat abans i després del 92, demostra en el seu balanç del 1990 que la música, tot i ser una activitat més esporàdica, guanya l'esport en nombre d'espectadors. 560.535 espectadors de concerts a l'estadi, velòdrom i palaus contra els 450.635 que han anat a veure competicions esportives és el resultat final. Però al 1991 el Barça de bàsquet farà que al palau Sant Jordi l'esport guanyi els concerts de l'estiu.

Assaig general amb la casa a mig pintar

La boxa, el tir olímpic i el bàdminton esperaran el 1992 per posar-se a prova, però la resta no. El baró Pierre de Coubertin, pare de l'olimpisme modern, ja va dir fa 55 anys allò que "abans de venir a Barcelona em pensava que sabia què era una ciutat esportiva", i si aquest estiu aixequés el cap per les ciutats pre-olímpiques es felicitaria del seu encert.

Perquè aquest estiu Barcelona i companyia tindran vint-i-quatre competicions esportives d'alt nivell. Cadascun al seu lloc, i a rodar, que l'any que ve no hi hagi gaires disgustos. Milers de voluntaris ja saben des de fa quatre dies què vol dir suar el xandall blanc amb pinzellades de cinc anells, i més ho sabran a final de setembre, quan s'haurà acabat el festival intensiu.

Qui no ha tingut l'acudit, alguna vegada o fins i tot per norma, d'avançar-se el despertador i autoenganyar-se una mica per guanyar uns minuts per a la mandra?

Doncs més o menys això és el que fa aquests dies l'organització olímpica. Tothom sap que les dates d'inauguracions i els terminis límit de lliurament solen respondre absolutament a arbitrarietats o convencions, però sempre es dona la casualitat que acabem necessitant un dia o unes horetes més de marge per arrodonir la feina. Per tant, no és mala idea forçar-se a estrenar-ho tot un any abans de l'estrena de debò.

Per exemple, algunes proves de subseus que han de tenir lloc abans que no s'acabi aquest més estan obligant fusters i pintors a treballar a pressió perquè els esportistes que hi participin puguin saltar correctament allí on els correspongui. En altres casos els organitzadors ja tenen allò de "perdoni les molèsties, treballem per a vostè i els Jocs Olímpics" per repartir-ho entre el públic i apel·lar a la seva confiança cega que l'any que ve no hi haurà tanta pressa.

El problema de la trampeta del despertador abans esmentada és que qui la practica acaba recordant perfectament que s'ha avançat l'hora expressament i per tant no dóna credibilitat a l'àlma i corre el risc d'adormir-se igualment, o pitjor. I en el fons, tothom

Palau Sant Jordi.

D. UMBERT

sap que aquests pre-olímpics no tindran la pressió, ni les càmeres de televisió, ni el nivell ni la dimensió del que s'acosta l'any que ve, i pot acabar funcionant a mig gas i amb aquella refiança que 365 dies són molts dies, sobretot si s'hi compten també les nits.

L'autoexamen pre-olímpic inclou competicions de beisbol, atletisme i hípica, aquest mes de juny.

Al juliol cal posar a prova les Piscines Picornell, a tocar l'Estadi, amb un campionat d'Espanya de natació i una copa del món de waterpolo. Prop de les piscines, a la nova seu de l'Inefc, acabada d'estrenar, tindrà lloc un campionat mundial júnior de lluita, i aquells mateixos dies el Palau Sant Jordi descansarà com a seu de concerts multitudinaris per acollir el Joaquim Blume de gimnàstica.

Al juliol mateix, Granollers tindrà les vuit millors seleccions del món d'handbol a l'espectacular pavelló que encara fa olor de nou, el palau Blau-grana de Barcelona obrirà les portes als millors judoques del món i el canal d'aigües braves de la Seu d'Urgell es posarà a prova amb la disputa d'un eslàlom internacional.

El canvi de mes (l'operació sortida de l'agost, per entendre'ns) coincidirà amb una regata internacional al port olímpic de Barce-

lona i un campionat del món júnior de rem al llac de Banyoles. I en ple agost, dos campionats espanyols d'atletisme i gimnàstica competiran per fer pujar alguns barcelonins sense vacances a la muntanya de Montjuïc.

Aquest esprint es completarà amb més piragüisme (però en aquest cas a Castelldefels i en aigües tranquil·les) a primers de setembre, i amb proves internacionals de ciclisme i pentatló coincidents a amb el retorn a l'escola. L'esgrima, l'halterofília i el tennis de taula també tindran competició de prova aquest 1991, però serà poc abans que s'acabi l'any i lluny, per tant, de les sessions maratòniques d'aquest estiu.

Els organitzadors ho entenen com un test de capacitat de reacció i com una prova de qualitat de les instal·lacions. Molts esportistes hi veuen l'oportunitat de fer una mica familiars unes pistes que, de tan noves, no han tingut temps ni de trepitjar. Però també caldrà posar a prova, aquest estiu, la frase del baró de Coubertin que ara tanta il·lusió fa de llegir. Es a dir, si realment la resposta del públic demostra aquesta il·lusió o bé continua confirmant la barrera insalvable entre els tres esports de masses i els altres vint-i-cinc d'amics, parents i coneguts.

Carles Capdevila